

Nagyböjt IV. hete

Kedd

Ez 47,1-9.12 * Jn 5,1-16

„Uram! Nincs emberem...”

Az a Jézus, akit annyian kerestek fel a gyógyulás reményében, hogy sokszor enni sem maradt ideje, aki időnként valósággal elszökött az őt ostromló tömeg elől, s aki semmiképp sem szeretne volna, hogy csodadoktornak tekintsék, most valami meglepőt tesz: odalép egy harmincnyolc éve beteg emberhez, aki rezignáltan fekszik a helyén, a többi nyomorult között, és megszólítja: „Akarsz-e meggyógyulni?”

Annál is inkább furcsa ez a kezdeményezés, mert ugyanannak a fürdőnek öt oszlopcsarnoka tele volt hasonló betegekkel, s Jézus mégis ehhez az egyhez intézi kérdését. Még azt sem mondhatjuk, hogy különösebben hitet ébresztett volna a szerencsétlenben, annak válasza legalábbis nem erről tanúskodik.

„Nincs emberem.” Ez a két szó vethet fényt Jézus magatartására: mivel látta, hogy nincs, aki ezen a beteg emberen egy kicsit is segítsen, ő maga akart az embere lenni, az, aki a gyógyulást adó fürdőbe meríti. De nem abba a fürdőbe, amely csupán a testet képes meggyógyítani, hanem abba, amely valóban egészséget ad, testi-lelki értelemben. Erre utalnak Jézus szavai, melyeket a templomban mond a meggyógyult embernek, amikor ismét találkoznak: „Látod, most meggyógyultál. Többé ne vétkezzél, hogy valami nagyobb bajod ne essék.”

Jézus irgalma, embersége több humanitárius jótékonykodásnál: a betegség gyökereit gyógyítja meg, amikor bűnbocsánatot ad. A szívéből fakadó, örök életre szökellő vízforrás nem csupán az elmúlt harmincnyolc év szenvedésétől szabadítja meg a Betesda fürdőbeli embert, hanem új horizontot nyit előtte, az örök boldogság távlatát.

Micsoda kontrasztot képez ezzel az istenemberi nagylelkűséggel a farizeusi kicsinyesség: „Szombat van, nem szabad az ágyadat vinned!” Amikor tehát Jézus a beteghez fordult, egyben ellenfeleit is megszólította. Másutt arról is olvasunk, hogy nyíltan felteszi a kérdést: „Szabad-e szombaton gyógyítani?” Ezzel a csodával is üzeni, hogy ő ura a szombatnak, és hogy embertelen az a vallásosság, amelyből hiányzik a másik ember szenvedése iránti részvét, s amely a törvény betűjét elébe helyezi Isten Lelkének, aki ott fű, ahol akar, aki azt a teljes gyógyulást viszi végbe, amely egyben a bűnök bocsánata is.